

Arrest

nr. 273 337 van 25 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 februari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 november 2020 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Duitse meerderjarige zoon. Op 21 mei 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 14 juli 2021 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde referentiepersoon.

Op 13 januari 2022 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.07.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van haar Duitse meerderjarige zoon, de genaamde A.A. (RR: [...]), in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. '

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

De vorige aanvraag, ingediend op 26.11.2020, werd afgesloten met een bijlage 20 (zonder bevel) op 21.05.2021, omdat het ten laste zijn niet werd aangetoond.

Als bewijzen "ten laste" in het verleden en van in het land van herkomst werden de volgende documenten voorgelegd:

- *Overschrijving via RIA: op 17.09.2019 (594,92 €) en op 17.11.2019 (383,92 €). Stortingen door referentiepersoon aan betrokkene;*
- *Overschrijving via Moneygram: op 26.02.2018 (100 €), op 28.02.2019 (200 €) en op 3.07.2019 (592,34 €). Stortingen door de referentiepersoon aan betrokkene;*
- *Attestation de non-imposition n°839/2021, dd.25.08.2021 dat betrokkene niet belastingplichtig was in Marokko. Het attest werd afgegeven op basis van de eigen verklaringen van betrokkene;*
- *Attestation de non-imposition n° 594/2021, dd.29.06.2021 : betrokkene heeft geen beroep in Marokko;*
- *Attestation de non-imposition n° 758/2020, dd.07/10/2020, waaruit moet blijken dat betrokkene niet bealstingplichtig was. Attest uitgereikt op basis van verklaringen van betrokkene;*
- *Attest dd.2.07.2021, afgeleverd door Marokkaanse autoriteit, waarin vermeld wordt dat betrokkene op die datum niet tewerkgesteld was;*
- *Attestation du revenu, dd.24.08.2021 : betrokkene diende geen belastingaangifte in voor de periode 2016 -2020;*
- *Attestation du revenu n° 835/2021, dd.24.08.2021 : betrokkene diende geen belastingaangifte in voor de periode van 2016 - 2020 ;*
- *Attestation du revenu n° 620, dd.4.09.2020 : betrokkene is niet belastingplichtig in Marokko;*
- *Ontvangstbewijs waaruit moet blijken dat betrokkene op 5.07.2018 de som van 2.000 € ontving van de referentiepersoon. Een dergelijk document over een geldtransactie tussen ouder en zoon is een verklaring op eer en bewijst niet dat betrokkene effectief op de vermelde datum het vermelde bedrag ontving;*
- *Documenten van een bank, waarin wordt gesteld dat de referentiepersoon permanente betalingsopdrachten aan de bank gaf ten gunste van de referentiepersoon en dit voor opeenvolgende periodes, waarbij het in concreto gaat over opdrachten voor de periode van 2013 tot 2020. Het document wordt niet bijkomend gestaafd door afschriften van de transacties tussen de rekeningen van de betrokkenen;*
- *Bestaansmiddelen van de referentiepersoon: arbeidsovereenkomst en loonfiches, uitgaande van een Duitse werkgever en ten gunste van de referentiepersoon.*

Welnu, op basis van de hiervoor opgesomde documenten, moet geconcludeerd worden dat betrokkene er wederom niet in slaagt aan te tonen dat zij ten laste van de referentiepersoon was, voorafgaand aan haar komst naar België.

Zo liggen er geen documenten voor waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezit/bezat in haar land van origine. Evenmin schept zij klaarheid over haar echtgenoot/partner en/of de vader van de referentiepersoon. Het is niet duidelijk of betrokkene gescheiden is van haar echtgenoot, of dat deze laatste inmiddels overleden is en zo ja, wanneer. Van de partner met wie men onder één dak woont, kan verwacht worden dat hij/zij de andere partner ten laste heeft of samen instaat voor het levensonderhoud.

Betrokkene wenst aan de hand van een aantal documenten aan te tonen dat ze financieel ondersteund werd door haar zoon (de referentiepersoon). Zo werd een document overlegd waaruit moet blijken dat de referentiepersoon een permanente betalingsopdracht ten gunste van betrokkene gaf en dit voor de periode van 2013 tot 2020. Welnu, deze permanente opdracht werd enkel gestaafd met een document van een (Marokkaanse) bank. Rekeningafschriften om de permanente opdracht te staven ontbreken. Er werden wel enkele andere transacties gedocumenteerd, namelijk van transacties in 2018 en 2019, die gebeurden via RIA en Moneygram. De daarin opgenomen bedragen zijn echter te beperkt qua frequentie en omvang om aannemelijk te maken dat betrokkene afhankelijk was van de geldelijke steun van haar zoon. Sowieso werd het onvermogen van betrokkene niet voldoende aangetoond, zodat de bewijsstukken van de voormelde transacties sowieso een eerder geringe bewijskracht hebben.

Er werden een aantal documenten van de Marokkaanse autoriteiten overlegd, waaruit moet blijken dat betrokkene er niet belastingplichtig was (voor periode van 2016 tot 2020), dat ze in 2021 geen beroep had, dat ze geen inkomsten had (2016 - 2020). De documenten werden opgesteld op basis van de verklaringen van betrokkene, waardoor ze dienen bestempeld te worden als verklaringen op eer, die een geringe bewijswaarde hebben. Ze werden ook opgesteld toen betrokkene al geruime tijd in België verbleef; ze zijn bijgevolg weinig relevant.

Het gegeven dat betrokkene sedert 26.11.2020 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Geen van de andere voorgelegde documenten, inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en de attesten van het OCMW, waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon geen OCMW-steun ontvingen, doen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen.

Er kan dus opnieuw niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL: Schending van de richtlijn 2004/38/EG betreffende het vrij verkeer en verblijf voor burgers van de Unie en hun familieleden. Schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Schending materiële en formele motiveringsplicht. Schending art. 2 en 3 Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Schending beginsel van behoorlijk bestuur, nl. schending zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

1.

Verzoekster vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, nl. als familielid van de burger van de Unie, bloedverwant in opgaande lijn.

De bestreden beslissing stelt in essentie dat verzoekster niet heeft aangetoond onvermogen te zijn

2.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet vormt een omzetting van de artikelen 2 b) en 7 eerste lid d) van de burgerschapsrichtlijn.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof beoogt deze burgerschapsrichtlijn de uitoefening van het fundamentele en persoonlijke recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door artikel 21, lid 1, VWEU rechtstreeks aan alle burgers van de Unie wordt verleend, te vergemakkelijken en heeft deze richtlijn met name het doel dat recht te versterken (arresten van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 35, en 5 juni 2018, Coman e.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punt 18).

Considerans 8 van de Burgerschapsrichtlijn spreekt evenzoveel over het vergemakkelijken van het vrije verkeer van familieleden van Unieburgers die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten.

Het is aldus rekening houdende met deze doelstelling dat het begrip 'ten laste zijn' dient te worden geïnterpreteerd

3.

Verzoekster verwijst naar de interpretatie van het begrip "ten laste" van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-I/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12, 16 januari 2014, par. 20-22).

Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen of ouders van een burger van de Unie slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de referentiepersoon, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

"20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37). "

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het 'ten laste zijn' een feitelijke situatie, en dienen alle bewijzen van het feit dat verzoekster zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking genomen te worden om te besluiten dat verzoeker wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

4.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer zij of hij naar België kwam.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient er dus reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, in dit geval dus tussen verzoekster en haar Duitse meerderjarige zoon.

Bovendien vereist de kern van het begrip ‘ten laste’ zijn volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Zie bijvoorbeeld RVV 26 oktober 2018, nr. 211.725 en RVV 31 mei 2021, nr. 255 350.

Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Uit rechtspraak van het HvJ blijkt dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Tevens blijkt dat de Lidstaten slechts over een beperkte beoordelingsmarge beschikken om deze hoedanigheid van ‘ten laste zijn’ te beoordelen, waarbij zij geen bijkomende voorwaarden/ belemmeringen mogen opleggen.

Deze enge beoordelingsruimte van de Lidstaten werd als volgt verduidelijkt:

“40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG- Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. 1-4001, punt 35). ”

Dit houdt in dat de Lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan.

Indien daarentegen van de familieleden van de Unieburger wordt vereist dat zij bijkomend bewijs leveren om aan te tonen dat zij ten laste zijn van de Unieburger, doch duidelijk is dat dit bijkomende bewijs in de praktijk niet makkelijk of onmogelijk kan worden geleverd, is derhalve onverenigbaar met het Unierecht (HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket).

Het Hof verwijst in deze zaak in paragraaf 60 naar punt 60 van de besluiten van de advocaat:

“60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet(40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken ” (HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket)

Dit werd tevens bevestigd per arrest nr. 203.688 van 9 mei 2018 van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen of het arrest nr. 255 350 van 21 mei 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin geoordeeld werd dat het vereisen van bijkomende stukken, die zeer moeilijk te verkrijgen waren in het land van herkomst, bovenop de verklaring op eer die werd voorgelegd, in strijd is met het Unierecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie

Ook hier ging het in het bijzonder over het bewijs van onvermogen.

5.

Concluderend betekent dit enerzijds dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie de kern van het begrip "ten laste zijn" in hoofdorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel.

Anderzijds betekent dit aldus ook dat lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen soepel moeten opstellen.

De voorwaarde van ten laste zijn dient derhalve soepel te worden geïnterpreteerd in het licht van het basisprincipe van vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden, waarbij het recht van vrij verkeer ten aanzien van de familieleden van Unieburgers zoveel mogelijk dient te worden vergemakkelijkt en van hen kan niet verwacht worden dat zij bepaalde documenten voorleggen die men in de praktijk niet kan verkrijgen.

6.

Dat verzoekster echter vaststelt dat verwerende partij het "bewijs van onvermogen" primordiaal stelt in haar controle.

Verwerende partij stelt namelijk in de bestreden beslissing ondermeer het volgende (eigen onderling) "Welnu, op basis van de hiervoor opgesomde documenten, moet geconcludeerd worden dat betrokkene er wederom niet in slaagt aan te tonen dat zij ten laste van de referentiepersoon was, voorafgaand aan haar komst naar België.

Zo liggen er geen documenten voor waaruit blijkt dat betrokkene onroerende goederen bezit/bezat in haar land van origine. Evenmin schept zij klaarheid over haar echtgenoot/partner en/of vader van de referentiepersoon. (...)

Betrokkene wenst aan de hand van een aantal documenten aan te tonen dat ze financieel ondersteund werd door haar zoon (referentiepersoon). (..) Sowieso werd het onvermogen van betrokkene niet voldoende aangetoond, zodat de bewijsstukken van de voormelde transacties sowieso een eerder geringe bewijskracht hebben. "

Deze motivatie en interpretatie is volkomen in strijd met de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes.

Dat bewijs van onvermogen staat niet centraal in het begrip "ten laste zijn".

Verzoekster benadrukt opnieuw dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie het bewijs van onvermogen slechts bijkomstig is en dus niet behoort tot de essentie van het "ten laste" zijn.

De weigeringsbeslissing mag dan ook niet louter steunen op het ontbreken van een bewijs van onvermogen, en verder stellen dat de bewijsstukken van de voormelde transacties sowieso een eerder geringe bewijskracht hebben.

Dit omdat het begrip 'ten laste zijn' een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel, en het een concrete beoordeling van een feitelijke situatie betreft die wordt gekenmerkt door de omstandigheden dat het familielid ondersteund wordt door de referentiepersoon teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien (zie punt 2,3,4 en 5)

Echter de motivering van verwerende partij "Sowieso werd het onvermogen van betrokkene niet voldoende aangetoond, zodat de bewijsstukken van de voormelde transacties sowieso een eerder geringe bewijskracht hebben. " doet net het omgekeerde.

Het bewijs van onvermogen wordt centraal gesteld en alle andere bewijsstukken krijgen geen of amper bewijswaarde.

En net dit is in strijd met het Unierecht.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

7.

Verzoekster heeft volgende documenten voorgelegd:

o Attestation de virement de Attijariwafabank ref MA/SD/32/2020 periode 1/7/2013 tem 1/3/2016 van referentiepersoon aan verzoekster waaruit blijkt dat hij een permanente overschrijving deed aan betrokkene van 111,7 € per maand
o Attestation de virement de Attijariwafabank ref MA/SD/33/2020 periode 14/1/2016 tem 1/7/2019 van referentiepersoon aan verzoekster waaruit blijkt dat hij een permanente overschrijving deed aan betrokkene van 279 € per maand
o Attestation de virement ponctuel ref MA/SD/34/2020 periode 21/10/2019 tem 31/8/2020 tem 1/3/2016 van referentiepersoon aan verzoekster waaruit blijkt dat hij een permanente overschrijving deed aan betrokkene van 118 voor in totaal 6 stortingen
o Overschrijvingen van Ria op 17/9/2019 594,92€ en op 17/11/2019 383,926
o Overschrijvingen via Moneygram op 26/2/2018 1006 op 28/2/2019 2006 en op 3/7/2019 592,346
o Ontvangstbewijs 5/7/2018 20006 van de referentiepersoon aan verzoekster
o Attestation de non-imposition n°839/2021 dd 25/8/2021 waaruit blijkt dat verzoekster niet belastingsplichtig was in Marokko
o Attestation de non-imposition n°594/2021 dd 29/6/2021 waaruit blijkt dat verzoekster geen beroep had in Marokko
o Attestation de non-imposition n°758/2020 dd 7/10/2020 waaruit blijkt dat verzoekster niet belastingplichtig was Marokko
o Attestation de non profession n° 497 waaruit blijkt dat verzoekster niet tewerkgesteld was en waar bovendien letterlijk gesteld wordt dat zij weduwe is dd 2/7/2021
o Attestation de revenu dd 24/8/2021 waaruit blijkt dat verzoekster geen belastingaangifte deed in periode 2016-2020
o Attestation de revenu n° 835/2021 dd 24/8/2021 waaruit blijkt dat verzoekster niet belastingplichtig was gedurende de periode 2016-2020 in het Rijk Marokko
o Attestation de revenu n°620 dd 4/9/2020 waaruit blijkt dat verzoekster niet belastingplichtig was in Marokko
o Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation N° 758/2020 dd 7/10/2020 waaruit blijkt dat verzoekster niet onderworpen is aan huisvestingsbelasting en gemeentebelasting in Marokko

8.

Toch heeft verzoekster volgens de bestuurlijke overheid onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. De bestreden beslissing stelt het volgende:

"Welnu op basis van de hiervoor opgesomde documenten, moet geconcludeerd worden dat betrokken er wederom niet in slaagt aan te tonen dat zij ten laste was, voorafgaand aan haar komst naar België.

Zo liggen er geen documenten voor waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezit/bezat in haar land van origine.

Zo liggen er geen documenten voor waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezit/bezat in haar land van origine. Evenmin schept zij klaarheid over haar echtgenoot/vader en/of de vader van de referentiepersoon. Het is niet duidelijk of betrokkene gescheiden is van haar echtgenoot, of dat deze laatste inmiddels overleden is en zo ja wanneer. Van de partner met wie men onder één dak woont, kan verwacht worden dat hij/zij de andere partner ten laste heeft of samen instaan voor het levensonderhoud.

Betrokkene wenst aan de hand van een aantal documenten aan te tonen dat zij financieel ondersteund werd door haar zoon. Zo werd een document voorgelegd waaruit moet blijken dat de referentiepersoon een permanente betalingsopdracht ten gunste van betrokkene gaf en dit voor de periode van 2013 tot 2020.

Welnu, deze permanente opdracht werd enkel gestaafd met een document van een (Marokkaanse) bank. Rekeningafschriften om de permanente opdracht te staven ontbreken. Er werden wel enkele andere transacties gedocumenteerd, namelijk van 2018 en 2019, die gebeurden via RIA en Moneygram. De daarin opgenomen bedragen zijn echter te beperkt qua frequentie en omvang om aannemelijk te maken dat betrokkene afhankelijk was van de geldelijke steun van haar zoon. Sowieso werd het onvermogen van betrokkene niet voldoende aangetoond, zodat de bewijsstukken van de voormelde transacties sowieso eerder geringe bewijskracht hebben.

Er werden een aantal documenten van de Marokkaanse autoriteiten overlegd, waaruit moet blijken dat betrokkene er niet belastingplichtige was (voor periode 2016 tot 2020), dat ze in 2021 geen beroep had, dat ze geen inkomsten had (2016-2020). De documenten werden opgesteld op basis van de verklaringen van betrokkene, waardoor ze dienen bestempeld te worden als verklaringen op eer, die een geringe bewijswaarde hebben. Ze werden ook opgesteld toen betrokkene al geruime tijd in België verbleef, ze zijn bijgevolg weinig relevant. ”

9.

Door als volgt te motiveren “Betrokkene wenst aan de hand van een aantal documenten aan te tonen dat zij financieel ondersteund werd door haar zoon. Zo werd een document voorgelegd waaruit moet blijken dat de referentiepersoon een permanente betalingsopdracht ten gunste van betrokkene gaf en dit voor de periode van 2013 tot 2020. Welnu, deze permanente opdracht werd enkel gestaafd met een document van een (Marokkaanse) bank. Rekeningafschriften om de permanente opdracht te staven ontbreken. Er werden wel enkele andere transacties gedocumenteerd, namelijk van 2018 en 2019, die gebeurden via RIA en Moneygram. De daarin opgenomen bedragen zijn echter te beperkt qua frequentie en omvang om aannemelijk te maken dat betrokkene afhankelijk was van de geldelijke steun van haar zoon. Sowieso werd het onvermogen van betrokkene niet voldoende aangetoond, zodat de bewijsstukken van de voormelde transacties sowieso eerder geringe bewijskracht hebben. ” schendt verwerende partij haar motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht, redelijkheidsbeginsel en de hogervermelde bepalingen van het Unierecht.

Verzoekster legt het bewijs voor dat zij sinds 2013 tot 2016 maandelijks een bedrag van 111,7€ ontving van de referentiepersoon en sinds 2016 maandelijks een bedrag van 279€ om te voorzien in haar levensonderhoud. Deze bedragen samen bekeken met de overige bedragen van Moneygram en Ria alsook het ontvangstbewijs van 2000€ op 5/7/2018 tonen aan dat er sprake is van een maandelijks financiële ondersteuning om te voorzien in haar levensonderhoud en dit sinds 2013, aldus 8 jaar.

Verzoekster is afkomstig uit de provincie Driouch, een landbouwdorpje aan de oostelijke uitlopers van het Rifgebergte. Deze bedragen zijn voldoende om van te overleven rekening houdend met de levensstandaard van daar.

Dit is bovendien verzoekster haar tweede aanvraag. De vorige aanvraag werd geweigerd op 21/5/2021 met als motivering dat de voorgelegde bewijzen van overnaken geld niet voldoende aantonen dat betrokkene uitsluitend op vernielde bedragen aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien omdat bewijzen onvermogen ontbreken. (zie stuk 2)

Op geen enkele manier werden de stukken van de bank in twijfel getrokken of minstens gesuggereerd dat deze niet zouden volstaan.

Verzoekster dient een tweede aanvraag en voegt zoals gevraagd door DVZ bijkomende stukken van onvermogen om dan nu geconfronteerd te worden met de argumentatie dat de permanente opdracht toch niet voldoende zou zijn om de materiele steunverlening aan te tonen.

Dit is niet redelijk en doet vermoeden dat verwerende partij erop uit is om haar aanvraag hoe dan ook te weigeren.

In de praktijk is het bovendien niet mogelijk om alle bankafschriften voor te leggen, het gaat immers om stortingen terug in de tijd tot 2013.

Het is kennelijk onredelijk in het licht van bovenstaande algemene principes van gezinshereniging om te gaan oordelen dat de geldoverschrijving niet in aanmerking genomen.

Men laat bovendien na een concrete zorgvuldige beoordeling van de voorgelegde bewijzen van actieve ondersteuning te voeren.

De stukken worden zonder meer naast zich neergelegd omdat de bankafschriften niet voorliggen en omdat zij toch sowieso van geringe bewijswaarde zijn omdat haar toestand van onvermogen niet werd aangetoond.

Nochtans toont verzoekster net door die stukken aan dat de referentiepersoon over een lange periode regelmatig een soms geld betaalde, noodzakelijk om te voorzien in haar basisbehoeften zoals in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014 Reyes)

De bestreden beslissing miskent door op die manier te motiveren voormelde principes van het Unierecht en artikel 40 bis Vreemdelingenwet.

10.

Bijkomend blijkt dat de gemachtigde ook de voorgelegde bewijzen van onvermogen niet heeft aangenomen.

Verzoekster herhaalt dat het bewijs van onvermogen slechts bijkomend bewijs uitmaakt en niet behoort tot de essentie van het 'ten laste' zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet of verwerende partij is nagegaan of een bewijs van onvermogen in casu daadwerkelijk vereist is, dan wel als bijkomende dient te worden beschouwd gelet op de talrijke voorgelegde stukken aangaande de actieve materiële of financiële ondersteuning.

Niettegenstaande het feit dat het bewijs van onvermogen dus slechts bijzaak is, trachtte verzoekster de nodige bewijzen hiervoor neer te leggen.

Verzoekster heeft volgende documenten voorgelegd:

- o Attestation de non-imposition n°839/2021 dd 25/8/2021 waaruit blijkt dat verzoekster niet belastingplichtig was in Marokko
- o Attestation de non-imposition n°594/2021 dd 29/6/2021 waaruit blijkt dat verzoekster geen beroep had in Marokko
- o Attestation de non-imposition n°758/2020 dd 7/10/2020 waaruit blijkt dat verzoekster niet belastingplichtig was Marokko
- o Attestation de non profession n° 497 waaruit blijkt dat verzoekster niet tewerkgesteld was en waar bovendien letterlijk gesteld wordt dat zij weduwe is dd 2/7/2021
- o Attestation de revenu dd 24/8/2021 waaruit blijkt dat verzoekster geen belastingplichte was in periode 2016-2020
- o Attestation de revenu n° 835/2021 dd 24/8/2021 waaruit blijkt dat verzoekster niet belastingplichtig was gedurende de periode 2016-2020 in het Rijk Marokko
- o Attestation de revenu n°620 dd 4/9/2020 waaruit blijkt dat verzoekster niet belastingplichtig was in Marokko
- o Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation N° 758/2020 dd 7/10/2020 waaruit blijkt dat verzoekster niet onderworpen is aan huisvestingsbelasting en gemeentebelasting in Marokko

De bestreden beslissing stelt het volgende (eigen onderlijning):

“Zo liggen er geen documenten voor waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezit/bezat in haar land van origine.

Zo liggen er geen documenten voor waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezit/bezat in haar land van origine. Evenmin schept zij klaarheid over haar echtgenoot/vader en/of de vader van de referentiepersoon. Het is niet duidelijk of betrokkene gescheiden is van haar echtgenoot, of dat deze laatste inmiddels overleden is en zo ja wanneer. Van de partner met wie men onder één dak woont, kan verwacht worden dat hij/zij de andere partner ten laste heeft of samen instaan voor het levensonderhoud.

Betrokkene wenst aan de hand van een aantal documenten aan te tonen dat zij financieel ondersteund werd door haar zoon. Zo werd een document voorgelegd waaruit moet blijken dat de referentiepersoon een permanente betalingsopdracht ten gunste van betrokkene gaf en dit voor de periode van 2013 tot 2020.

Welnu, deze permanente opdracht werd enkel gestaafd met een document van een (Marokkaanse) bank. Rekeningafschriften om de permanente opdracht te staven ontbreken. Er werden wel enkele andere transacties gedocumenteerd, namelijk van 2018 en 2019, die gebeurden via RIA en Moneygram. De daarin opgenomen bedragen zijn echter te beperkt qua frequentie en omvang om aannemelijk te maken dat betrokkene afhankelijk was van de geldelijke steun van haar zoon. Sowieso werd het onvermogen van betrokkene niet voldoende aangetoond, zodat de bewijsstukken van de voormelde transacties sowieso eerder geringe bewijskracht hebben.

Er werden een aantal documenten van de Marokkaanse autoriteiten overlegd, waaruit moet blijken dat betrokkene er niet belastingplichtige was (voor periode 2016 tot 2020), dat ze in 2021 geen beroep had, dat ze geen inkomsten had (2016-2020). De documenten werden opgesteld op basis van de verklaringen van betrokkene, waardoor ze dienen bestempeld te worden als verklaringen op eer, die een geringe bewijswaarde hebben. Ze werden ook opgesteld toen betrokkene al geruime tijd in België verbleef, ze zijn bijgevolg weinig relevant. ”

Vooreerst moet opgemerkt worden dat deze motivatie niet zorgvuldig is en haar materiele motiveringsplicht schendt.

Zij toont wel degelijk aan niet te beschikken over onroerende goederen aan de hand van volgend document:

- Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation N° 758/2020 dd 7/10/2020 waaruit blijkt dat verzoekster niet onderworpen is aan huisvestingsbelasting en gemeentebelasting in Marokko

Hieruit blijkt aldus dat verzoekster niet in het bezit is van enig onroerend goed.

In het Attestation de non profession n° 497 waaruit blijkt dat verzoekster niet tewerkgesteld was wordt bovendien letterlijk gesteld dat zij weduwe is.

Verzoekster schept aldus wel degelijk klaarheid over haar burgerlijke stand.

De motivering van verwerende partij is manifest onzorgvuldig door het attest van 7/10/2020 en het attest de non profession niet mee in overweging te nemen.

Verwerende partij gaat onzorgvuldig te werk en schendt door deze motivering haar motiveringsplicht.

11.

Bovendien gaat verwerende partij met haar motivering “De documenten werden ongesteld op basis van de verklaringen van betrokkene, waardoor ze dienen bestempeld te worden als verklaringen op eer, die een geringe bewijswaarde hebben. ” voorbij aan de vereiste soepelheid die een dergelijk negatief bewijs uitmaakt opgelegd door het Hof van Justitie (zie punt 2,3, 4 en 5).

Er moet rekening gehouden worden met de praktische haalbaarheid van het verkrijgen van concrete documenten.

Bovenstaande stukken zijn de enige documenten die verzoekster kan bekomen wanneer zij zich aanbiedt bij de bevoegde diensten en organen in Marokko.

Verzoekster heeft zich gericht tot het “Ministère de l'Economie, des Finances et de la Réforme de l'Administration, Direction GÉnéràle des Impôts, en tot het Ministère de L'Interieur Province de Driouch.

Dit zijn de officiële instanties in Marokko die zich uitspreken over de familiale en professionele situatie van hun onderdanen. De voorgelegde stukken zijn originele officiële gelegaliseerde stukken.

Andere instanties zijn er niet in Marokko.

Andere documenten zijn niet verkrijgbaar.

Door op die manier te oordelen kan er nooit enig afdoende bewijs van onvermogen voorgelegd worden.

Volgende stukken zijn bovendien geen verklaringen op eer:

o Attestation de non profession n° 497 waaruit blijkt dat verzoekster niet tewerkgesteld was en waar bovendien letterlijk gesteld wordt dat zij weduwe is dd 2/7/2021

o Attestation de revenu n° 835/2021 dd 24/8/2021 waaruit blijkt dat verzoekster niet belastingplichtig was gedurende de periode 2016-2020 in het Rijk Marokko

o Attestation de revenu n°620 dd 4/9/2020 waaruit blijkt dat verzoekster niet belastingplichtig was gedurende de periode 2019-2020 in Marokko

Deze stukken moeten in aanmerking genomen worden om haar onvermogen aan te tonen.

De motivering van verwerende partij is dan ook kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en in strijd met hogervermelde principes van het Unierecht.

12.

De inhoud van alle documenten onvermogen in samenhang met de voorgelegde bewijzen van maandelijkse stortingen worden niet onderzocht.

Verzoekster legt bewijzen voor van maandelijkse geldoverschrijvingen sinds 2013 en officiële stukken om aan te tonen dat zij onvermogen is.

Met de stukken toont zij aan dat zij sinds 2013 onderhouden wordt door haar meerderjarige zoon daar zij niet over inkomsten, noch onroerende goederen beschikt.

Er werd niet nagegaan of de geldbedragen voldoende waren om van te overleven in haar land van herkomst. Er wordt geen enkel onderzoek gevoerd naar de feitelijke omstandigheden en de reële situatie van afhankelijkheid.

Dit is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verzoekster legt waarlijk alle vereiste bewijzen voor zoals weerhouden op de checklist van 'ten laste zijn' zoals beschreven als leidraad op de website van DVZ.

Verzoekster heeft contact opgenomen met het Ministère de l'Economie, des Finances et de la Réforme de l'Administration, Direction GEnérale des Impots, en het Ministère de L'Interieur Province de Driouch om in het bezit gesteld te worden van de door DVZ gevraagde stukken.

Zij bewees haar onvermogen aan de hand van de in Marokko beschikbare documenten.

Verwerende partij legt in de praktijk alles naast zich neer met de blote bewering dat er opnieuw niet afdoende blijkt dat zij effectief onvermogen was en dat daardoor de bewijsstukken van voormelde transacties sowieso een eerder geringe bewijskracht hebben.

Dit is intellectueel oneerlijk. Volgens het adagium 'ad impossibile nemo tenetur' is niemand gehouden tot het onmogelijke.

Verzoekster herhaalt dat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (zie bv RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725, RvV 31 mei 2021, nr. 255 350)

In het licht van de heldere voorliggende feitsituatie, met de evenzoveel heldere en talrijke voorliggende stavingsstukken is de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk minstens manifest onzorgvuldig, alsook strijdig met de burgerschapsrichtlijn en artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Gemachtigde heeft de plicht zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen. Dit is in casu niet gebeurd.

De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak en rekening houdend met alle voorgelegde stukken.

De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag.

Gezien het geheel van overtuigende voorgelegde documenten is het volgens verzoekster kennelijk onredelijk van verwerende partij te oordelen dat er niet voldaan is aan de voorwaarde van "ten laste zijn".

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Minstens kan uit de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende worden begrepen waarom de documenten niet volstaan en heeft verwerende partij hierdoor niet voldaan aan haar motiveringsplicht.

De motivering is met andere woorden niet afdoende en draagkrachtig.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071 ; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Bovendien schendt gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel.

Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het is aan verweerder om een zorgvuldig onderzoek te voeren en zich op de juiste feitelijke gegevens te baseren (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht blijken door gedaagde geschonden; de bestreden beslissing laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom zijn aanvraag tot verblijf mislukt is, gezien verzoeker wél de gevraagde bewijzen heeft voorgelegd. Dat hij daarom aan de voorwaarden die de wet stelt, voldoet.

De beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoekster blijk van deze motieven te kennen nu zij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad onderzoekt de beweerde schending van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de toepassing van het eveneens aangevoerde artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"(...)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; (...).

Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven moest verzoekster aantonen dat zij in het land van herkomst of origine ten laste was van haar Duitse zoon. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft besloten dat verzoekster op grond van de documenten die zij overmaakte, niet afdoende heeft aangetoond dat zij effectief onvermogen was en dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Zodoende blijkt niet afdoende dat er in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon.

Verzoekster verwijst naar de interpretatie van het begrip “ten laste” van het Hof van Justitie in de arresten *Jia* (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en *Reyes* (zaak C-423/12 van 16 januari 2014). Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen boven de 21 jaar slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger is van de Unie, die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

25 In die omstandigheden kan van die bloedverwant niet bovendien worden vereist dat hij aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.

27 Overigens is niet uitgesloten dat dit vereiste de betrokken bloedverwant dwingt gecompliceerdere stappen te ondernemen, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen

werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van het land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een dergelijk document geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van een verblijfsvergunning (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42)."

Verzoekster wijst erop dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig sommen geld betaalt aan de betrokkene, die voor haar noodzakelijk zijn om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens de rechtspraak als bijkomend worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden. Verzoekster benadrukt dat het eisen van bijkomende bewijzen die in de praktijk niet gemakkelijk of onmogelijk kunnen worden geleverd, niet verenigbaar is met het Unierecht. Verzoekster voert dan ook aan dat het ten laste zijn met de nodige soepelheid moet beoordeeld worden.

Verzoekster voert aan dat zij de volgende stukken voorlegde:

- 1) Attestation de non-imposition n° 839/2021 dd 25/8/2021;
- 2) Attestation de non-imposition n°594/2021 dd 29/6/2021;
- 3) Attestation de non-imposition n°758/2020 dd 7/10/2020;
- 4) Attestation de non profession n° 497 dd 2/7/2021;
- 5) Attestation de revenu n° 835/2021 dd 24/8/2021;
- 6) Attestation de revenu n° 620 dd 4/9/2020;
- 7) Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation n° 758/2020 dd 7/10/2020;
- 8) *Attestation de virement* van Attijariwafabank ref. MA/SD/32/2020 periode 1/7/2013 t.e.m. 1/3/2016 van referentiepersoon aan verzoekster;
- 9) *Attestation de virement* van Attijariwafabank ref. MA/SD/33/2020 periode 14/1/2016 t.e.m. 1/7/2019 van referentiepersoon aan verzoekster;
- 10) *Attestation de virement ponctuel* ref. MA/SD/34/2020 periode 21/10/2019 t.e.m. 31/8/2020 t.e.m. 1/3/2016 van referentiepersoon aan verzoekster;
- 11) Overschrijvingen van Ria op 17/9/2019 594,92€ en op 17/11/2019 383,926€;
- 12) Overschrijvingen via Moneygram op 26/2/2018 1006€ op 28/2/2019 2006 en op 3/7/2019 592,346€.

De bestreden beslissing motiveert dat wederom niet afdoende blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat op basis van de neergelegde stukken niet kan worden vastgesteld dat verzoekster in haar land van herkomst onvermogen was. Uit haar verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoekster het niet eens is met deze beoordeling. Zo voert zij aan dat uit het *attestation de non-imposition* n° 758/2020 dd. 7/10/2020 (stuk 3) duidelijk blijkt dat zij niet onderworpen was aan huisvestings- en gemeentebelasting. Verzoekster voert aan dat hieruit volgt dat zij niet in het bezit was van enig onroerend goed. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat er in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat dit stuk een verklaring op eer betreft, wat verzoekster geenszins ontkent.

Wat betreft de *attestation de non profession* n° 497 van 2 juli 2021 (stuk 4) blijkt dat verzoekster op het ogenblik van het opstellen van het stuk geen beroep uitoefende. De Raad kan verweerder volgen waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat dit stuk een geringe bewijswaarde heeft betreft verzoeksters onvermogen in haar land van herkomst aangezien zij reeds sinds 14 september 2020 op het grondgebied verblijft.

Wat betreft de *attestation de revenu* n° 835/2021 dd 24/8/2021 (stuk 5) en de *attestation de revenu* n° 835/2021 van 24 augustus 2021 (stuk 6), wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat deze documenten werden opgesteld nadat verzoekster reeds geruime tijd in België verbleef (14 september 2020). Er wordt geconcludeerd dat de voormelde attesten verzoeksters onvermogen in Marokko niet kunnen aantonen. Daargelaten of deze stukken opgesteld werden op basis van een verklaring op eer van verzoekster, acht de Raad verweerders motivering niet onjuist of kennelijk onredelijk.

Met betrekking tot de attesten van onvermogen, motiveert de beslissing dat de attesten die het onvermogen in Marokko moeten aantonen, opgesteld werden op basis van de verklaringen van verzoekster zelf en dan ook verklaringen op eer zijn met een geringe bewijswaarde. Daarenboven werden voormelde stukken opgesteld nadat verzoekster reeds geruime tijd in België verbleef (14 september 2020).

Er wordt geconcludeerd dat de voormelde attesten verzoeksters onvermogen in Marokko niet kunnen aantonen. De Raad kan een dergelijke motivering niet onjuist of onredelijk achten.

Vermits de stukken (1), (2), (3), (4), (7) en (8) betrekking hebben op een periode waarin verzoekster niet meer in Marokko woonde, hebben deze inderdaad geen relevantie voor de financiële situatie van verzoeker in het land van herkomst. Verzoeksters betoog doet daar geen afbreuk aan. Uit dit motief blijkt niet dat een al te strikte, onredelijke, beoordeling werd gemaakt van de voorgelegde bewijzen van onvermogen, noch dat deze beoordeling onverenigbaar zou zijn met de aangevoerde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Waar verzoekster verwijst naar de punten 23, 26 en 27 van het arrest *Reyes* om te betogen dat het bewijs van onvermogen slechts bijkomstig is, merkt de Raad op dat uit de volledige lezing van de punten 23 tot 27 van dat arrest niet blijkt dat niet zou mogen worden geëist dat de verzoeker zijn onvermogen in het land van herkomst aantoonde. Het Hof stelde daarentegen dat het regelmatig betalen van een som geld over een lange periode aan de bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

Het verplichten van die bloedverwant om aan te tonen dat hij tevergeefs heeft getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, is volgens het Hof een bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk en zelfs zeer moeilijk kan worden geleverd. Het vereist dat de betrokken bloedverwant gecompliceerdere stappen onderneemt, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van het land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt (arrest *Reyes*, punten 23 tot 27). De Raad treedt de verzoekster dan ook niet bij in de mate die aanvoert dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie zou volgen dat geen bewijs van onvermogen zou mogen worden gevraagd. Integendeel, uit punt 23 van het arrest *Reyes* blijkt wel degelijk dat de geldstortingen noodzakelijk moesten zijn om het familielid in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing stelt slechts vast dat verzoeksters bewijzen van onvermogen die betrekking hebben op de periode dat zij reeds uit het land van herkomst was vertrokken, niet relevant zijn bij het beoordelen of verzoekster aangewezen was op de steun van de referentiepersoon toen zij nog in het land van herkomst verbleef. Deze interpretatie is wel degelijk in overeenstemming met de door verzoekster aangehaalde rechtspraak in de arresten *Jia* en *Reyes*.

Met betrekking tot de geldtransacties motiveert de bestreden beslissing dat een document werd overlegd waaruit moet blijken dat de referentiepersoon een permanente betalingsopdracht ten gunste van betrokkene gaf voor de periode 2013 tot 2020. Deze permanente opdracht werd enkel gestaafd met een document van een Marokkaanse bank en rekeningafschriften ter ondersteuning ontbreken. Wat de transacties betreft die wel werden gedocumenteerd, namelijk van transacties in 2018 en 2019, die gebeurden via RIA en Moneygram, motiveert de beslissing dat de daarin opgenomen bedragen te beperkt zijn qua frequentie en omvang om aannemelijk te maken dat betrokkene afhankelijk was van de geldelijke steun van haar zoon. Daarnaast herhaalt de bestreden beslissing dat het onvermogen onvoldoende werd aangetoond, zodat de bewijsstukken van de voormelde transacties sowieso een eerder geringe bewijskracht hebben.

Verzoekster betoogt dat het niet mogelijk is om alle bankafschriften voor te leggen tot 2013. Dit is evenwel niet meer dan een bewering. De Raad acht het oordeel dat de transacties sedert 2013 niet voldoende zijn bewezen, niet kennelijk onredelijk.

Aldus blijkt dat de door verzoeker voorgelegde stukken wel degelijk werden beoordeeld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de voorgelegde stukken onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben beoordeeld in het licht van de toepasselijke rechtsregels. Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT